

Dziennik Urzędowy C 235

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

6 października 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	<u>Spis treści</u>	<u>Strona</u>
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 235/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 223 z 22.9.2007.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 235/02	Sprawa C-490/04: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczalność — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Delegowanie pracowników — Ograniczenia — Składki na krajowy fundusz urlopów wypoczynkowych — Tłumaczenie dokumentów — Deklaracja dotycząca miejsca świadczenia pracy przez pracowników oddelegowanych)	2
2007/C 235/03	Sprawa C-501/04: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ubezpieczenia bezpośrednie inne niż ubezpieczenia na życie i bezpośrednie ubezpieczenie na życie — Dyrektywy 92/49/EWG i 2002/83/WE — Przeniesienie portfela — Prawo do rozwiązania umów — Dopuszczalność)	2
2007/C 235/04	Sprawa C-134/05: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Pozasądowa windykacja wierzytelności)	3

2007/C 235/05	Sprawa C-231/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — Oy AA (Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe w dziedzinie podatku dochodowego — Możliwość odliczenia przez jedną spółkę kwot wypłaconych tytułem przepływu pieniężnego wewnątrz grupy — Obowiązek posiadania przez spółkę, na rzecz której następuje przekazanie, posiadania siedziby w danym państwie członkowskim)	3
2007/C 235/06	Sprawa C-288/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)) — Postępowanie karne przeciwko Jürgenowi Kretzingerowi (Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada ne bis in idem — Pojęcie „ten sam czyn” — Papierosy pochodzące z przemytu — Przywóz do kilku umawiających się państw — Różne czyny — Ściganie w różnych umawiających się państwach — Pojęcie „wykonania” kar — Zawieszenie wykonania kary — Zaliczenie okresów krótkotrwałego tymczasowego aresztowania — Europejski nakaz aresztowania)	4
2007/C 235/07	Sprawa C-325/05: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt — Niemcy) — Derin Ismail przeciwko Landkreis Darmstadt-Dieburg (Stowarzyszenie EWG-Turcja — Artykuł 59 protokołu dodatkowego — Artykuły: 6, 7 i 14 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Prawo swobodnego dostępu do zatrudnienia na podstawie art. 7 akapit pierwszy tiret drugie — Prawo pobytu wynikające z prawa dostępu do zatrudnienia — Obywatel turecki, który ukończył 21 rok życia i nie pozostaje już na utrzymaniu rodziców — Wyroki karne — Przesłanki utraty praw nabytych — Zgodność z zasadą, zgodnie z którą Republika Turcji nie może korzystać z traktowania bardziej korzystnego niż państwa członkowskie udzielają sobie nawzajem)	5
2007/C 235/08	Sprawa C-326/05 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Industrias Químicas del Vallés, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Niewłączenie metalaksylu do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG — Cofnięcie zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną — Wypaczenie dowodów — Oczywisty błąd w ocenie)	5
2007/C 235/09	Sprawa C-367/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Postępowanie karne przeciwko Normie Kraaijenbrink (Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada ne bis in idem — Pojęcie „ten sam czyn” — Różne czyny — Ściganie w dwóch umawiających się państwach — Czyny powiązane tym samym zamiarem przestępnym)	6
2007/C 235/10	Sprawa C-382/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Umowy w zakresie przetwarzania odpadów miejskich — Kwalifikacja — Zamówienie publiczne — Koncesja na świadczenie usług — Sposoby dokonywania ogłoszeń)	7
2007/C 235/11	Sprawa C-131/06 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 24 kwietnia 2007 r. — Castellblanch SA. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Champagne Louis Roederer SA (Odwołanie — Graficzny znak towarowy CRISTAL CASTELLBLANCH — Odmowa rejestracji)	7
2007/C 235/12	Sprawa C-163/06 P: Postanowienie Trybunału z dnia 21 czerwca 2007 r. — Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność — Akt niewywołujący wiążących skutków prawnych — Środki własne Wspólnot Europejskich — Postępowanie w sprawie naruszenia — Artykuł 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Odsetki za zwłokę — Negocjowanie porozumienia dotyczącego warunkowej zapłaty — Pisma zawierające odmowę)	8
2007/C 235/13	Sprawa C-300/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2007 r. — Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik przeciwko AOK Rheinland/Hamburg	8

2007/C 235/14	Sprawa C-323/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 12 lipca 2007 r. — Termoraggi SpA przeciwko Comune di Monza i in.	9
2007/C 235/15	Sprawa C-335/07: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	9
2007/C 235/16	Sprawa C-348/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 27 lipca 2007 r. — Turgay Semen przeciwko Deutsche Tamoil GmbH	10
2007/C 235/17	Sprawa C-349/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 27 lipca 2007 r. — Sopropé — Organizações de Calçado, Lda przeciwko Fazenda Pública (Skarb Państwa)	10
2007/C 235/18	Sprawa C-392/07: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	10
2007/C 235/19	Sprawa C-76/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	11
2007/C 235/20	Sprawa C-104/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	11

Sąd Pierwszej Instancji

2007/C 235/21	Sprawa T-100/06: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2007 r. — Rajani (Dear!Net Online) przeciwko OHIM — Artoz-Papier (ATOZ)	12
2007/C 235/22	Sprawa T-264/07: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — CSL Bering przeciwko Komisji i EMEA	12
2007/C 235/23	Sprawa T-273/07: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Torres przeciwko OHIM — Vinicola de Tomelloso (TORREGAZATE)	13
2007/C 235/24	Sprawa T-275/07: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Ebro Puleva przeciwko OHIM — Berenguel (BRILLO'S)	13
2007/C 235/25	Sprawa T-277/07: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2007 r. — Secure Computing przeciwko OHIM — Investronica (SECUREOS)	14
2007/C 235/26	Sprawa T-280/07: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Sepracor przeciwko OHIM Laboratorios Ern (LEVENIA)	14
2007/C 235/27	Sprawa T-281/07: Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2007 r. — ecoblue przeciwko OHIM — BBVA (Ecoblue)	15
2007/C 235/28	Sprawa T-282/07: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Tailor przeciwko OHIM (Gesäßtasche links)	15
2007/C 235/29	Sprawa T-283/07: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Tailor przeciwko OHIM (Gesäßtasche rechts)	16
2007/C 235/30	Sprawa T-286/07: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Torres przeciwko OHIM — Torres de Anguix (TORRES de ANGUIX)	16
2007/C 235/31	Sprawa T-288/07: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2007 r. — Alcan France przeciwko Komisji	17
2007/C 235/32	Sprawa T-289/07: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2007 r. — Caisse Nationale des Caisses d'Épargne et de Prévoyance przeciwko Komisji	18

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2007/C 235/33	Sprawa T-290/07: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Metronia (METRONIA)	18
2007/C 235/34	Sprawa T-291/07: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2007 r. — Viñedos y Bodegas Principe Alfonso de Hohenlohe przeciwko OHIM	19
2007/C 235/35	Sprawa T-294/07: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Stepek przeciwko OHIM (GOLF-FASHION MASTERS THE CHOICE TO WIN)	19
2007/C 235/36	Sprawa T-295/07: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Vitro Corporativo przeciwko OHIM — VKR Holding (Vitro)	20
2007/C 235/37	Sprawa T-296/07: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Korsch przeciwko OHIM (PharmaCheck)	20
2007/C 235/38	Sprawa T-297/07: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2007 r. — TridonicAtco przeciwko OHIM (Intelligent Voltage Guard)	21
2007/C 235/39	Sprawa T-298/07: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji	21
2007/C 235/40	Sprawa T-300/07: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	22
2007/C 235/41	Sprawa T-302/07: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Motopress przeciwko OHIM — Sony Computer Entertainment Europe (BUZZ!)	22
2007/C 235/42	Sprawa T-303/07: Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2007 r. — Nölle przeciwko OHIM — Viña Carta Vieja (Puzzle)	23
2007/C 235/43	Sprawa T-304/07: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2007 r. — Calzaturificio Frau przeciwko OHIM — Camper	23
2007/C 235/44	Sprawa T-307/07: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Hansgrohe AG. przeciwko OHIM	24
2007/C 235/45	Sprawa T-309/07: Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2007 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji	24
2007/C 235/46	Sprawa T-313/07: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2007 r. — Cemex UK Cement przeciwko Komisji	25
2007/C 235/47	Sprawa T-314/07: Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2007 r. — Simsalagrimm Filmproduktion przeciwko Komisji i EACEA	25
2007/C 235/48	Sprawa T-315/07: Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2007 r. — Grohe przeciwko OHIM — Compañía Roca Radiadores (ALIRA)	26
2007/C 235/49	Sprawa T-316/07: Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2007 r. — Commercy przeciwko OHIM — easyGroup IP Licensing (easyHotel)	26
Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej		
2007/C 235/50	Wyznaczenie sędziego zastępującego Prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zarządzenie środków tymczasowych	28
2007/C 235/51	Kryteria przydziału spraw do izb	28
2007/C 235/52	Sprawa F-84/06: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji	28

2007/C 235/53	Sprawa F-69/07: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2007 r. — Sandor przeciwko Komisji	29
2007/C 235/54	Sprawa F-73/07: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Doktor przeciwko Radzie	29
2007/C 235/55	Sprawa F-75/07: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2007 r. — Brown i Volpato przeciwko Komisji	30
2007/C 235/56	Sprawa F-76/07: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2007 r. — Birkhoff przeciwko Komisji	30
2007/C 235/57	Sprawa F-79/07: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — Kurt-Wolfgang Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	31
2007/C 235/58	Sprawa F-80/07: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Economidis przeciwko Komisji	31
2007/C 235/59	Sprawa F-82/07: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Dittert przeciwko Komisji	32
2007/C 235/60	Sprawa F-83/07: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Zangerl-Posselt przeciwko Komisji	32
2007/C 235/61	Sprawa F-84/07: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2007 r. — Islamaj przeciwko Komisji	33

IV

(Zawiadomienia)

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2007/C 235/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 223 z 22.9.2007.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-490/04) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczalność — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Delegowanie pracowników — Ograniczenia — Składki na krajowy fundusz urlopów wypoczynkowych — Tłumaczenie dokumentów — Deklaracja dotycząca miejsca świadczenia pracy przez pracowników oddelegowanych)

(2007/C 235/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa, G. Braun i H. Kreppel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: W.-D. Plessing, M. Lumma i C. Schulze-Bahr, pełnomocnicy, T. Lübbig, Rechtsanwalt)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i O. Christmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Art. 49 WE — Ograniczenia w zakresie delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług przez przedsiębiorstwa z siedzibą na terytorium jednego z państw członkowskich, którym nie podlegają przedsiębiorstwa krajowe — Obowiązek przedsiębiorstw zagranicznych odprowadzania składek do krajowego funduszu wczasów pracowniczych nawet jeśli gdy podlegają one podobnemu obowiązkowi w państwie pochodzenia oraz obowiązek tłumaczenia znacznej ilości dokumentów związanych ze stosunkiem pracy na język danego państwa — Obowiązek zagranicznych agencji pracy tymczasowej deklarowania krajowej inspekcji pracy wszystkich pracowników oddelegowanych do pracy na rzecz przedsiębiorstwa krajowego przed każdorazowym rozpoczęciem budowy

Sentencja

1) Ustanawiając przepis, taki jak § 3 ust. 2 ustawy o delegowaniu pracowników (Arbeitnehmer-Entsendegesetz) z dnia 26 lutego

1999 r., na mocy którego zagraniczne agencje pracy tymczasowej mają nie tylko obowiązek deklarowania faktu kierowania pracownika do wykonywania pracy na rzecz przedsiębiorstwa użytkownika w Niemczech, ale również wszelkich zmian dotyczących miejsca świadczenia pracy, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.

- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa dwie trzecie kosztów. Republika Federalna Niemiec pokrywa koszty w pozostałym zakresie.
- 4) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 19.2.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-501/04) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ubezpieczenia bezpośrednie inne niż ubezpieczenia na życie i bezpośrednio ubezpieczenie na życie — Dyrektywy 92/49/EWG i 2002/83/WE — Przeniesienie portfela — Prawo do rozwiązania umów — Dopuszczalność)

(2007/C 235/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: J.M. Rodríguez Cárcano)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie zobowiązań wynikających z art. 12 ust. 6 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, str. 1) i art. 14 ust. 5 dyrektywy 2002/83/WE Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1) — Ustawa krajowa dyskryminująca ubezpieczycieli z innych państw członkowskich

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 22.1.2005.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Włoskiej**

(Sprawa C-134/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Pozasądowa windykacja wierzytelności)

(2007/C 235/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: E. Traversa, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I.M. Braglia i P. Gentili, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i art. 49 WE — Ustawodawstwo krajowe poddające wykonywanie działalność w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności wymogowi uzyskania zezwolenia, którego ważność jest ograniczona do obszaru prowincji, w której zostało wydane

Sentencja

1) Ustanawiając w ramach tekstu skonsolidowanego ustaw o bezpieczeństwie publicznym (*Testo unico delle leggi di pubblica sicurezza*) zatwierdzonego dekretem królewskim nr 773 z dnia 18 czerwca 1931 r., ciążący na wszystkich przedsiębiorstwach wykonujących działalność w zakresie pozasądowej windykacji wierzytelności, obowiązek:

- złożenia — pomimo okoliczności, że przedsiębiorstwo posiada zezwolenie wydane przez questore jednej z prowincji — nowego wniosku w każdej prowincji, w której przedsiębiorstwo zamierza wykonywać działalność, z wyjątkiem sytuacji, gdy udzieliło ono pełnomocnictwa przedstawicielowi posiadającemu zezwolenie w tej innej prowincji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 43 WE i art. 49 WE;
- posiadania lokalu na obszarze objętym zezwoleniem i umieszczenia w tym lokalu wykazu usług, które mogą być świadczone na rzecz klientów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 49 WE;
- posiadania lokalu w każdej prowincji, w której przedsiębiorstwo zamierza prowadzić działalność, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 43 WE.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Włoska pokryją własne koszty.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.6.2005.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2007 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) —
Oy AA**

(Sprawa C-231/05) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe w dziedzinie podatku dochodowego — Możliwość odliczenia przez jedną spółkę kwot wypłaconych tytułem przepływu pieniężnego wewnątrz grupy — Obowiązek posiadania przez spółkę, na rzecz której następuje przekazanie, posiadania siedziby w danym państwie członkowskim)

(2007/C 235/05)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus — Finlandia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oy AA

Przedmiot

wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 43, 56 i 58 WE — Przepisy podatkowe w dziedzinie podatku dochodowego — Możliwość odliczenia przez jedną spółkę kwot wypłaconych tytułem przepływu pieniężnego wewnątrz grupy uzależniony o przesłanki aby spółka, na rzecz której następuje przekazanie również miała siedzibę w danym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 43 WE nie sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego takim, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, zgodnie z którymi spółka zależna będąca rezydentem tego państwa członkowskiego może odliczyć od swojego podlegającego opodatkowaniu dochodu kwotę przekazaną tytułem przepływu pieniężnego wewnątrz grupy na rzecz spółki dominującej, jedynie w przypadku, gdy spółka dominująca ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)) — Postępowanie karne przeciwko Jürgenowi Kretzingerowi

(Sprawa C-288/05) (¹)

(Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada ne bis in idem — Pojęcie „ten sam czyn” — Papierosy pochodzące z przemytu — Przywóz do kilku umawiających się państw — Różne czyny — Ściganie w różnych umawiających się państwach — Pojęcie „wykonania” kar — Zawieszenie wykonania kary — Zaliczenie okresów krótkotrwałego tymczasowego aresztowania — Europejski nakaz aresztowania)

(2007/C 235/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Jürgen Kretzinger

przy udziale: Hauptzollamt Augsburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19) — Zasada ne bis in idem — Przesłanki wygaśnięcia prawa do ścigania — Pojęcie „tego samego czynu” — Transport papierosów pochodzących z przemytu przez terytorium kilku Państw Członkowskich — Skazanie w dwóch Państwach Członkowskich z powodu oszustwa celnego i paserstwa celnego — Pojęcie „wykonania” — Zawieszenie wykonania kary — Zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet kary

Sentencja

1) Wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen należy dokonywać w następujący sposób:

— decydujące kryterium dla celów zastosowania tego przepisu stanowi kryterium tożsamości zdarzenia, rozumiane jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane zachowania, niezależnie od kwalifikacji prawnej tych zachowań lub chronionego interesu prawnego;

— czyny polegające na przyjęciu zagranicznego tytoniu pochodzącego z przemytu w jednym z umawiających się państw i posiadanie tego samego tytoniu w innym umawiającym się państwie przy istnieniu dodatkowej okoliczności, że oskarżony, który był ścigany w dwóch umawiających się państwach, od samego początku zamierzał po pierwszym przyjęciu tytoniu przewieźć go do miejsca przeznaczenia przejeżdżając przez kilka umawiających się państw, stanowią zachowania, które mogą wchodzić w zakres pojęcia „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54 KWUS. Ostateczna ocena tej kwestii należy do właściwych sądów krajowych.

2) W rozumieniu art. 54 KWUS kara wymierzona przez sąd umawiającego się państwa „została [...] wykonana” lub „jest ona w trakcie wykonywania”, jeżeli zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, oskarżonemu została wymierzona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

3) W rozumieniu art. 54 KWUS nie można uznać, że kara wymierzona przez sąd umawiającego się państwa została „wykonana” czy też jest ona „w trakcie wykonywania”, jeżeli oskarżony został krótkotrwałe zatrzymany lub aresztowany, a zgodnie z prawem państwa wydającego wyrok to pozbawienie wolności byłoby zaliczone na poczet późniejszego wykonania kary pozbawienia wolności.

4) Okoliczność, że państwo członkowskie może na podstawie decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi wydać europejski nakaz aresztowania osoby, której proces zakończył się w tym państwie wydaniem prawomocnego wyroku skazującego zgodnie z jego prawem krajowym w celu jej ujęcia dla potrzeb wykonania tego wyroku, nie może mieć wpływu na pojęcie „wykonanie” w rozumieniu art. 54.

(¹) Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt — Niemcy) — Derin Ismail przeciwko Landkreis Darmstadt-Dieburg

(Sprawa C-325/05) (¹)

(Stowarzyszenie EWG-Turcja — Artykuł 59 protokołu dodatkowego — Artykuły: 6, 7 i 14 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Prawo swobodnego dostępu do zatrudnienia na podstawie art. 7 akapit pierwszy tiret drugie — Prawo pobytu wynikające z prawa dostępu do zatrudnienia — Obywatel turecki, który ukończył 21 rok życia i nie pozostaje już na utrzymaniu rodziców — Wyroki karne — Przesłanki utraty praw nabytych — Zgodność z zasadą, zgodnie z którą Republika Turcji nie może korzystać z traktowania bardziej korzystnego niż państwa członkowskie udzielają sobie nawzajem)

(2007/C 235/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Derin Ismail

Strona pozwana: Landkreis Darmstadt-Dieburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Darmstadt — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy tiret drugie decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG/Turcja oraz art. 59 protokołu dodatkowego dotyczącego okresu przejściowego przewidzianego przez Układ ustanawiający stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. (Dz.U. L 293, str. 4) — Brak utraty swobodnego prawa dostępu do dowolnej pracy najemnej oraz wynikającego z niego prawa pobytu przez obywatela tureckiego, który uzyskał zgodę na przyjazd na tery-

torium państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin, w przypadku, gdy ukończył już 21 rok życia i nie pozostaje już na utrzymaniu rodziców — Traktowanie bardziej korzystne w porównaniu z obywatelami państw członkowskich

Sentencja

Obywatel turecki, który jako dziecko uzyskał zgodę na przyjazd na terytorium państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin i który nabył prawo swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej na podstawie art. 7 akapit pierwszy tiret drugie decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia, utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, traci wynikające z prawa dostępu do zatrudnienia prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim tylko w dwóch przypadkach, mianowicie:

— w przypadku określonym w art. 14 ust. 1 tej decyzji lub

— gdy opuści terytorium danego państwa członkowskiego na znaczny okres i bez uzasadnionych powodów,

nawet jeżeli ukończył już 21 rok życia, nie pozostaje już na utrzymaniu rodziców, lecz prowadzi samodzielne życie w danym państwie członkowskim i nie był aktywny na rynku pracy przez okres kilku lat w związku z odbywaniem w tym okresie kary pozbawienia wolności, której wykonanie nie zostało zawieszono. Wykładnia ta nie jest niezgodna z wymogami określonymi w art. 59 protokołu dodatkowego, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r.

(¹) Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Industrias Químicas del Vallés, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-326/05 P) (¹)

(Odwołanie — Niewłączenie metalaktylu do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG — Cofnięcie zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną — Wypaczenie dowodów — Oczywisty błąd w ocenie)

(2007/C 235/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Industrias Químicas del Vallés, S.A. (przedstawiciele: C. Fernández Vicién, I. Moreno-Tapia Rivas i J. Sabater Marotias, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Doherty i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-158/03 *Industrias Químicas del Vallés, S.A.* przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w którym Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/308/WE z dnia 2 maja 2003 r. dotyczącej niewłączenia metalaksylu do załącznika I do dyrektywy Rady nr 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 113, str. 8)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T 158/03 *Industrias Químicas del Vallés* przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/308/WE z dnia 2 maja 2003 r. dotyczącej niewłączenia metalaksylu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych zarówno przez Trybunałem, jak i przed Sądem.

(¹) Dz.U. C 271 z 29.10.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Postępowanie karne przeciwko Normie Kraaijenbrink

(Sprawa C-367/05) (¹)

(Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada *ne bis in idem* — Pojęcie „ten sam czyn” — Różne czyny — Ściganie w dwóch umawiających się państwach — Czyny powiązane tym samym zamiarem przestępnym)

(2007/C 235/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Norma Kraaijenbrink

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19) — Zasada *ne bis in idem* — Czyny odrębne, lecz związane wspólnym zamiarem i z tego względu stanowiące pod względem prawnym jeden czyn — Podobieństwo lub brak podobieństwa czynów w rozumieniu art. 54 — Ujawnienie, po skazaniu w jednym państwie, innych czynów popełnionych w tym samym okresie co czyny ukarane i stanowiące wraz z nim realizację tego samego zamiaru przestępnego — Możliwość ukarania za te dodatkowe czyny — Uwzględnienie kary orzeczonej wcześniej w pierwszym państwie

Sentencja

Wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen należy dokonywać w następujący sposób:

- decydujące kryterium dla celów zastosowania tego przepisu stanowi kryterium tożsamości zdarzenia, rozumiane jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane zachowania, niezależnie od kwalifikacji prawnej tych zachowań lub chronionego interesu prawnego;
- różne czyny polegające, w szczególności, z jednej strony na przyjęciu ukrywaniu w jednym z umawiających się państw środków pieniężnych pochodzących z handlu środkami odurzającymi, a z drugiej strony na upłynieniu w punktach wymiany walut znajdujących się na terytorium innego umawiającego się państwa środków pieniężnych pochodzących również z takiego handlu, nie mogą być uważane za „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen jedynie na tej podstawie, że właściwy sąd krajowy stwierdzi, że czyny te są powiązane tym samym zamiarem przestępnym;
- do właściwego sądu krajowego należy ustalenie, czy stopień tożsamości i powiązania wszystkich okoliczności faktycznych, które podlegają porównaniu, pozwala — w świetle wskazanego decydującego kryterium — na stwierdzenie, że chodzi o „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen.

(¹) Dz.U. C 48 z 25.2.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-382/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Umowy w zakresie przetwarzania odpadów miejskich — Kwalifikacja — Zamówienie publiczne — Koncesja na świadczenie usług — Sposoby dokonywania ogłoszeń)

(2007/C 235/10)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Aresu i X. Lewis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braguglia i G. Fiengo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 11, 15 i 17 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi — Udzielenie zamówienia z pominięciem publikacji odpowiedniego ogłoszenia — Zawarcie umów w zakresie wykorzystania części odpadów miejskich powstałych w gminach regionu Sycylia

Sentencja

- 1) Wobec okoliczności, że Presidenza del Consiglio dei Ministri — Dipartimento per la protezione civile — Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia, wszczęła postępowanie zmierzające do zawarcia umów w zakresie wykorzystania części odpadów miejskich pozostałych po zbiórce selektywnej, powstałych w gminach regionu Sycylia i zawarła te umowy z pominięciem procedury przewidzianej w dyrektywie Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r., a w szczególności z pominięciem zamieszczenia odpowiedniego ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie tej dyrektywy, a w szczególności na podstawie jej art. 11, 15 i 17.
- 2) Republika Włoska pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z dnia 28.1.2006.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 24 kwietnia 2007 r. — Castellblanch SA. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Champagne Louis Roederer SA

(Sprawa C-131/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Graficzny znak towarowy CRISTAL CASTELLBLANCH — Odmowa rejestracji)

(2007/C 235/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Castellblanch, SA (przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher, E. Cornu, E. De Gryse i D. Moreau)

Uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: pełnomocnik I. de Medrano Caballero), Champagne Louis Roederer S.A. (przedstawiciel: adwokat P. Cousin)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T 29/04 Castellblanch SA przeciwko OHIM, mocą którego Sąd oddalił skargę wniesioną przez zgłaszającego graficzny znak towarowy „CRISTAL CASTELLBLANCH” dla towarów należących do klasy 33 o stwierdzenie nieważności decyzji R 0037/2000-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 17 listopada 2003 r., oddalającej odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, mocą której odmówiono rejestracji wspomnianego znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wniesionego przez właściciela krajowych i międzynarodowych słownych znaków towarowych zawierających słowo „CRISTAL” dla towarów należących do klasy 33

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Castellblanch S.A. ponosi koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 6.5.2006.

**Postanowienie Trybunału z dnia 21 czerwca 2007 r. —
Republika Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa C-163/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność — Akt niewywołujący wiążących skutków prawnych — Środki własne Wspólnot Europejskich — Postępowanie w sprawie naruszenia — Artykuł 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Odsetki za zwłokę — Negocjowanie porozumienia dotyczącego warunkowej zapłaty — Pisma zawierające odmowę)

(2007/C 235/12)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Republika Finlandii (przedstawiciel: E. Bygglin, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Wilms i P. Aalto, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Finlandia przeciwko Komisji, na mocy którego Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w dwóch pismach Komisji, w której odmówiła ona rozpoczęcia negocjacji dotyczących warunkowej zapłaty należności celnych wymaganych tytułem środków własnych Wspólnoty (należności celne dotyczące przywozu sprzętu wojskowego)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 154 z 1.7.2006.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w
dniu 27 czerwca 2007 r. — Hans & Christophorus
Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik przeciwko AOK
Rheinland/Hamburg**

(Sprawa C-300/07)

(2007/C 235/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik

Strona pozwana: AOK Rheinland/Hamburg

Pytania prejudycjalne

- 1 a) Czy znamiona stanu faktycznego „finansowania przez państwo” zgodnie z art. 1 ust. 9 akapit 2 lit. c) możliwości pierwsza dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że państwo wprowadza obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne i obowiązek członkostwa i opłacania w danej kasie chorych składek w wysokości uzależnionej od dochodów, przy czym kasa chorych określa wysokość składki, a kasy chorych są powiązane ze sobą systemem solidarnego finansowania przedstawionym dokładniej w uzasadnieniu i zabezpieczającym wykonanie zobowiązań przez każdą z kas chorych?
- b) Czy znamiona stanu faktycznego w art. 1 ust. 9 akapit 2 lit. c) możliwość druga, polegające na tym, że zarząd danego podmiotu „podlega nadzorowi ze strony tych podmiotów” należy rozumieć w ten sposób, że w wystarczającym zakresie spełnia je państwowy nadzór prawny, dotyczący zarówno bieżącej, jak i przyszłej działalności, — ewentualnie wraz z innymi możliwościami interwencji państwa przedstawionymi z uzasadnieniem?
- 2 Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne a) lub b), art. 1 ust. 2 lit. c) i lit. d) dyrektywy należy rozumieć w ten sposób, że udostępnienie produktów wytworzonych i dopasowanych do indywidualnych potrzeb danego klienta oraz indywidualne porady dla klienta dotyczące wykorzystania tych produktów należy uznać za „zamówienia na dostawy” czy też za „zamówienia na usługi”? Czy należy przy tym kierować się tylko wartością tych usług?

3 Czy w przypadku gdy udostępnienie produktów, o którym mowa w pytaniu drugim, należałoby lub można uznać za „usługę”, art. 1 ust. 4 dyrektywy — w odróżnieniu od umowy ramowej w rozumieniu art. 1 ust. 5 dyrektywy — należy rozumieć w ten sposób, że za „koncesję na usługi” należy uznać także udzielenie zamówienia w formie, w której

- decyzję o tym, czy i w jakich przypadkach następuje każdorazowo udzielenie zamówienia wykonawcy, podejmują osoby trzecie a nie zamawiający,
- płatności na rzecz wykonawcy dokonuje zamawiający, ponieważ tylko ten ostatni jest z mocy ustawy jedynym dłużnikiem z tytułu wynagrodzenia, pozostając wobec osób trzecich zobowiązanym do wykonania usługi, i
- wykonawca nie musi wykonywać ani prowadzić żadnego rodzaju usług przed wystąpieniem o to przez osobę trzecią?

(¹) Dz.U. L 134 str. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 12 lipca 2007 r. — Termoraggi SpA przeciwko Comune di Monza i in.

(Sprawa C-323/07)

(2007/C 235/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Termoraggi SpA

Strona pozwana: Comune di Monza i in.

Pytania prejudycjalne

„Czy art. 6 dyrektywy 92/50/EWG (¹) z dnia 18 czerwca 1992 r. można uznać za mający zastosowanie do zagadnienia będącego przedmiotem niniejszego postępowania i jak należy interpretować ten artykuł w celu ustalenia czy zaskarżone postanowienia są zgodne z przepisami wspólnotowymi, w warunkach wskazanych w uzasadnieniu?”

(¹) Dz.U. L 209, str. 1-24.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-335/07)

(2007/C 235/15)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Koskinen, M. Patakia i S. Pardo Quintillán)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie wymagając by wszystkie ścieki odprowadzane do systemów zbierania i pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000 były poddawane bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (¹);
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wszystkie środowiska wodne w Finlandii należy uznać za „obszary wrażliwe” w rozumieniu dyrektywy 91/271/EWG. W związku z tym obowiązek zapewnienia by wszystkie ścieki odprowadzane do systemów zbierania i pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000 były poddawane bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu, stosuje się do całego terytorium Finlandii. Azot jest istotnym czynnikiem eutrofizacji w pewnych częściach „Selkämeri” oraz czynnikiem dominującym w obszarze „Saaristomeri” a także w zatoce fińskiej. W trakcie wiosny środkowa część morza bałtyckiego ma zmniejszoną zdolność przetwarzania azotu. Eutrofizacja tych stref jest niezaprzeczalna. Zmniejszenie zawartości azotu i fosforu przyczyniłoby się do powstrzymania zakwitów fitoplanktonu wiosną i latem. Republika Finlandii naruszyła art. 5 ust. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG, gdyż nie zapewniła usunięcia azotu ze wszystkich ścieków komunalnych, które są odprowadzane do systemów zbierania i pochodzą z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000.

(¹) Dz.U. L 135 z dnia 30 maja 1991 r., str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 27 lipca 2007 r. — Turgay Semen przeciwko Deutsche Tamoil GmbH

(Sprawa C-348/07)

(2007/C 235/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Hamburg (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Turgay Semen.

Strona pozwana: Deutsche Tamoil GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 17 ust. 2 a) dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek ⁽¹⁾ zgodne jest ograniczenie wysokości świadczenia wyrównawczego dla przedstawiciela handlowego przez wartość prowizji utraczonych przez niego w wyniku rozwiązania umowy agencyjnej, nawet gdy korzyści, które zleceniodawca nadal czerpie, mają wyższą wartość?
- 2) Czy w przypadku koncernu, do którego należy zleceniodawca, na potrzeby powyższego obliczenia należy również uwzględnić korzyści czerpane przez spółki należące do koncernu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 382, str. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 27 lipca 2007 r. — Soprope — Organizações de Calçado, Lda przeciwko Fazenda Pública (Skarb Państwa)

(Sprawa C-349/07)

(2007/C 235/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Soprope — Organizações de Calçado, Lda.

Strona pozwana: Fazenda Pública (Skarb Państwa).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy termin od 8 (ośmiu) do 15 (piętnastu) dni wyznaczony w art. 60 ust. 6 Lei Geral Tributária (ordynacji podatkowej) oraz art. 60 ust. 2 Regime Complementar do Procedimento de Inspeção Tributária (przepisów uzupełniających postępowanie w sprawie kontroli podatkowej), przyjętego przez Decreto-lei 413/98 (rozporządzenie z mocą ustawy) z dnia 31 grudnia, na wykonanie przez podatnika ustnie lub pisemnie prawa do wcześniejszego wysłuchania, jest zgodny z zasadą prawa do obrony?
- 2) Czy termin 13 (trzynastu) dni liczonych od daty dokonania notyfikacji przez organy celne importerowi wspólnotowemu (w niniejszym przypadku małemu przedsiębiorstwu portugalskiemu działającemu w sektorze obuwnictwa) dotyczącej wykonania prawa do wcześniejszego wysłuchania w terminie 8 (ośmiu) dni do daty notyfikacji decyzji nakazującej zapłatę cła przywozowego w terminie 10 (dziesięciu) dni naliczonego w związku z przywozem 52 partii obuwia pochodzącego z Dalekiego Wschodu, które zostało dokonane zgodnie z systemem preferencji ogólnych na przestrzeni dwóch i pół roku (od roku 2000 do połowy roku 2002), może zostać uznany za rozsądny termin na wykonanie prawa do obrony przez importera?

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-392/07)

(2007/C 235/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: R. Lyal)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy Rady 2005/19/WE⁽¹⁾ z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich, poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla wykonania tej dyrektywy, w zakresie, w jakim dotyczy ona przeniesienia siedziby przez spółkę europejską [SE] lub przez spółdzielnię europejską [SCE] oraz włączenia SE i SCE na listę spółek, do których znajduje zastosowanie powołana dyrektywa, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu takich przepisów.
- obciążenie Królestwo Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dostosowanie prawa krajowego do postanowień dyrektywy 2005/19/WE w związku z przeniesieniem siedziby SE lub SCE oraz w związku z lit. a) załącznika do tej dyrektywy upłynął w dniu 1 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 58, str. 19.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 21 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-76/07)⁽¹⁾

(2007/C 235/19)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 25 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-104/07)⁽¹⁾

(2007/C 235/20)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2007 r. — Rajani (Dear! Net Online) przeciwko OHIM — Artoz-Papier (ATOZ)

(Sprawa T-100/06)

(2007/C 235/21)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deepak Rajani (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Dustmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Artoz-Papier AG (Lenzburg, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 stycznia 2006 r. (sprawa R 1126/2004-2);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Deepak Rajani

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „ATOZ” dla usług należących do klas 35 i 41 — zgłoszenie nr 1 319 961

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Artoz-Papier AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowy i krajowy znak towarowy „ARTOZ” dla usług należących do klas 35 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 43 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w zakresie w jakim przyjęła ona nieprawidłową wykładnię daty rejestracji znaku towarowego. Zdaniem skarżącego taka ultra vires wykładnia prawa wspólnotowego, krajowego i międzynarodowego stanowi nadużycie władzy. Skarżący twierdzi ponadto, że decyzja Izby Odwoławczej jest niezgodna z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Wreszcie skarżący utrzymuje, że zarówno Wydział Sprzeciwów jak i Izba Odwoławcza

dopuszczyły się istotnego naruszenia gwarancji procesowych z art. 73 i 79 rozporządzenia nr 40/94, z uwagi na brak uzasadnienia i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — CSL Bering przeciwko Komisji i EMEA

(Sprawa T-264/07)

(2007/C 235/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CSL Behring GmbH (Marburg, Niemcy) (przedstawiciele: prof. C. König i F. Leinen, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich i Europejska Agencja ds. Oceny Produktów Leczniczych

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, na podstawie art. 231 akapit pierwszy WE, nieważności decyzji EMEA z dnia 24 maja 2007 r. wydanej w postępowaniu „Human Fibrinogen — Application for Orphan Medicinal Product Designation — EMEA/OD/018/07”, przekazanej skarżącej w dniu 24 maja 2007 r.,
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania na podstawie art. 87 ust. 2 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zaskarża pismo EMEA z dnia 24 maja 2007 r. Zdanie skarżącej pismem tym EMEA odmówiła, ze skutkiem wiążącym, przeprowadzenia postępowania w zakresie przyznania produktowi leczniczemu skarżącej oznaczenia jako sierociego produktu leczniczego, w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 141/2000⁽¹⁾.

Na poparcie swej skargi podnosi ona dwa zarzuty.

Po pierwsze wskazuje na błąd w interpretacji art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 141/2000, w świetle której wniosek o przyznanie produktowi leczniczemu oznaczenia jako sierociego produktu leczniczego należy przedłożyć przed złożeniem wniosku o pozwolenie na dopuszczenie takiego produktu medycznego do obrotu. Zatem przepis ten został zastosowany w błędny sposób.

Po drugie skarżąca twierdzi, że art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 141/2000 narusza prawo pierwotne i powinien zostać uznany za niepodlegający stosowaniu, w rozumieniu art. 241 WE, jeśli należałoby go interpretować w ten sposób, że wniosek o przyznanie produktowi leczniczemu oznaczenia jako sierociego produktu leczniczego należy przedłożyć przed złożeniem wniosku o pozwolenie na dopuszczenie takiego produktu medycznego do obrotu. Twierdzi ona w tym zakresie, że taka wykładnia naruszałaby podstawowe prawa wspólnotowe takie jak prawo własności i prawo swobodnego wykonywania działalności gospodarczej, oraz zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Rozporządzenie (WE) NR 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych (Dz.U. 2000, L 18, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Torres przeciwko OHIM — Vinícola de Tomelloso (TORREGAZATE)

(Sprawa T-273/07)

(2007/C 235/23)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vinícola de Tomelloso, S.C.L.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 maja 2007 r. w sprawie R 610/2006-2 i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Vinícola de Tomelloso, S.C.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „TORREGAZATE” (zgłoszenie nr 3.134.665) dla towarów z klasy 33 (wino, wyroby spirytusowe i likiery).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Różne krajowe słowne znaki towarowe „TORRES” dla towarów z klasy

33 i inne wspólnotowe, międzynarodowe i krajowe słowne i graficzne znaki towarowe, składające się z określenia „TORRES” lub zawierające je i obejmujące te same towary, co poprzednie znaki towarowe.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Ebro Puleva przeciwko OHIM — Berenguel (BRILLO'S)

(Sprawa T-275/07)

(2007/C 235/24)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ebro Puleva, SA (Madryt) (przedstawiciel: adwokat P. Casamitjana Leonart)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Luis Berenguel, SL

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 21 maja 2007 r. przez Drugą Izbę Odwoławczą OHIM w sprawie R 493/2006-2 (dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 705 790).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: LUIS BERENGUEL, S.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BRILLO'S” dla towarów z klas 29, 30 i 31 (zgłoszenie nr 2.984.995).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański graficzny znak towarowy „brillante” (znak towarowy nr 922.772) dla towarów z klasy 30 i hiszpański graficzny znak towarowy „brillante” (znak towarowy nr 2.413.459) dla towarów z klasy 29.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, jako że uznano, iż kolidujące oznaczenia różnią się od siebie na płaszczyźnie wizualnej, brzmieniowej i koncepcyjnej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1, art. 73, 74 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2007 r. — Secure Computing przeciwko OHIM — Investronica (SECUREOS)

(Sprawa T-277/07)

(2007/C 235/25)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Secure Computing (Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Kunz-Hallstein i R. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Investronica, SA

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie R 1063//2006-1
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „SECUROS” dla towarów z klasy 9 (zgłoszenie nr 2659944)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Investronica, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „SECUREURO” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 126 290) dla towarów i usług z klas 7, 9, 16, 35, 36, 37 i 42 oraz graficzny znak towarowy „secureuro” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 418 135) dla towarów i usług z klas 7, 9, 16, 35 i 36.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odmowa rejestracji

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2007 r. — Sepracor przeciwko OHIM Laboratorios Ern (LEVENIA)

(Sprawa T-280/07)

(2007/C 235/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sepracor Inc. (Malborough, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. De Gryse, E. Cornu, D. Moreau)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w dniu 18 kwietnia 2007 r. w sprawie R 1555/2006-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Sepracor, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „LEVENIA” dla towarów z klasy 5 — zgłoszenie nr 2 563 799

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Laboratorios Ern, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy „LEVELINA” dla towarów z klas 1 i 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: strona skarżąca podnosi, że sporna decyzja narusza art. 43 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jak również zasadę 22 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jako że Pierwsza Izba Odwoławcza uznała, że nieużywanie krajowego znaku towarowego „LEVELINA” było usprawiedliwione dla niektórych rodzajów produktów i preparatów farmaceutycznych, podczas gdy takie uzasadnienie nie może stanowić „usprawiedliwionych powodów” nieużywania w rozumieniu art. 43 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Ponadto strona skarżąca podnosi, że nawet gdyby Trybunał uznał, że decyzja Izby Odwoławczej była prawidłowa i że nieużywanie było wystarczająco usprawiedliwione sporna decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2007 r. — ecoblue przeciwko OHIM — BBVA (Ecoblue)

(Sprawa T-281/07)

(2007/C 235/27)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ecoblue AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Osterrieth i T. Schmitz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 25 kwietnia 2007. w sprawie R 844/2006-1,
- odrzucenie sprzeciwu Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA wniesionego wobec zgłoszonego słownego znaku towarowego „Ecoblue”
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Ecoblue” dla usług z klas 35, 36 i 38 (zgłoszenie nr 2 871 598).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne znaki towarowe „BLUE” (wspólnotowy znak towarowy nr 1 345 974), „BLUE JOVEN” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 065 100), „BLUE BBVA” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 065 621), „TARJETA BLUE BBVA” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 277 291), „QNTAME BLUE” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 391 878), „HIPOTECA BLUE” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 392 181), „HIPOTECA BLUE JOVEN” (wspólnotowy znak towarowy nr 2 794 998) i „MOTOR BLUE JOVEN” (wspólnotowy znak towarowy nr 3 060 878)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ⁽¹⁾ ponieważ pozostające w konflikcie znaki towarowe nie są podobne i w konsekwencji nie istnieje jakiegokolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Tailor przeciwko OHIM (Gesäftsasche links)

(Sprawa T-282/07)

(2007/C 235/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tom Tailor GmbH (Hamburg, Niemcy) (Przedstawiciele: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche i F.Schiwek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie R 669/2006-1,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Gesäftsasche links” dla towarów z klasy 25 (zgłoszenie nr 4 287 751)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony słowny znak towarowy wykazuje wymagane minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Tailor przeciwko OHIM (Gesäßtasche rechts)

(Sprawa T-283/07)

(2007/C 235/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tom Tailor GmbH (Hamburg, Niemcy) (Przedstawiciele: adwokaci S.O. Gillert, K. Vanden Bossche i F.Schiwek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie R 668/2006-1,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Gesäßtasche rechts” dla towarów z klasy 25 (zgłoszenie nr 4 287 769)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony słowny znak towarowy wykazuje wymagane minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2007 r. — Torres przeciwko OHIM — Torres de Anguix (TORRES de ANGUIX)

(Sprawa T-286/07)

(2007/C 235/30)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Torres de Anguix, S.L.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 maja 2007 r. w sprawie R 707/2006-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: TORRES DE ANGUIX, S.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TORRES de ANGUIX” dla towarów i usług z klas 33, 35 i 39 (zgłoszenie nr 3.283.652)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „TORRES” (wspólnotowy znak towarowy nr 1752526) dla towarów z klasy 33 i różne inne wspólnotowe, międzynarodowe i krajowe znaki towarowe zawierające słowo „TORRES” samo lub w połączeniu z innymi słowami lub grafiką.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji odrzucającej zgłoszenie.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ z uwagi na istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2007 r. — Alcan France przeciwko Komisji**(Sprawa T-288/07)**

(2007/C 235/31)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Alcan France SAS (Paryż, Francja) (Przedstawiciele: M. Thill-Tayara, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji i orzeczenie, że sporny środek nie stanowi pomocy państwa lub pomocniczo, stwierdzenie, że naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i zasady udzielania rozsądnego terminu sprzeciwia się zwrotowi pomocy; w całości;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji, kwalifikującej sporny środek jako pomoc;
- stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji, kwalifikującej sporny środek jako bezprawną pomoc;
- stwierdzenie nieważności art. 4-6 zaskarżonej decyzji nakazującej zwrot pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z zaskarżoną decyzją.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 30 czerwca 1997 r. przyjętą na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 92/81/EWG⁽¹⁾ Rada zezwoliła państwom członkowskim na stosowanie lub dalsze stosowanie istniejącego obniżenia lub zwolnienia od podatku akcyzowego do niektórych olejów mineralnych używanych do określonych celów. Czterema kolejnymi decyzjami Rada przedłużała to zezwolenie, ostatnio do 31 grudnia 2006 r. Francji zezwolono na stosowanie tych obniżeń lub zwolnień do olejów mineralnych stosowanych jako ciężki olej napędowy do produkcji aluminium w regionie Gardanne.

Pismem z dnia 30 grudnia 2001 r. Komisja notyfikowała Francji decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 traktatu WE w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od ciężkich olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy produkcji aluminium w regionie Gardanne⁽²⁾. W następstwie tego postępowania Komisja przyjęła w dniu 7 grudnia 2005 r. decyzję 2006/323/WE, w której stwierdziła, że zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych stosowanych jako olej napędowy do produkcji aluminium w Gardanne w regionie Shannon oraz w Sardynii, wprowadzone odpowiednio, we Francji, Irlandii oraz we Włoszech, stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, która częściowo jest

niezgodna ze wspólnym rynkiem i nakazała zainteresowanym państwom członkowskim przystąpienie do zwrotu tejże pomocy⁽³⁾.

Komisja postanowiła rozciągnąć formalną procedurę badania zwolnienia z podatku akcyzowego od ciężkich olejów mineralnych wykorzystywanych przy produkcji aluminium o okres po 1 stycznia 2004 r. W dniu 7 lutego 2007 r. przyjęła decyzję C(2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. dotyczącą zwolnienia z obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego od olejów mineralnych stosowanych jako olej napędowy do produkcji aluminium w Gardanne w regionie Shannon oraz w Sardynii wprowadzanych w życie odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy (pomoc państwa nr C 78-79-80/2001). Niniejsza skarga dotyczy właśnie tej decyzji.

Na poparcie skargi skarżąca w pierwszej kolejności zarzuca nieważność decyzji ze względu na jej wady formalne, w zakresie, w jakim Francja nie została wezwana do przedstawienia uwag zgodnie z art. 88 WE, ponieważ jej zdaniem drugie postępowanie dotyczące okresu następującego po 2004 r., zostało wszczęte na podstawie motywów decyzji z dnia 7 grudnia 2005 r.

Odnośnie do istoty sprawy skarżąca podnosi dwa zarzuty zmierzające do stwierdzenia nieważności.

Poprzez zarzut pierwszy twierdzi, że Komisja stwierdziła istnienie pomocy państwa z naruszeniem art. 87 i 88 zarówno w trakcie kwalifikacji pomocy, jak i w trakcie badania jej zgodności. Ponadto, w ramach tego zarzutu, podnosi naruszenie przez Komisję art. 1 lit. c) rozporządzenia 659/1999⁽⁴⁾ oraz błędy w stosowaniu kryterium selektywności pomocy. Twierdzi również, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest wewnętrznie sprzeczne i niewystarczające, naruszając art. 253 WE. Skarżąca uważa ponadto, że podstawa prawna, na której oparła się Komisja w celu stwierdzenia niezgodności pomocy jest błędna, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki stosowania wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego⁽⁵⁾.

W drugim zarzucie, podniesionym tytułem subsydiarnym skarżąca twierdzi, że zwrot nakazany przez Komisję pomocy narusza zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności co do prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 października w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych.

⁽²⁾ Opublikowana w Dz.U. C 30 z 2 lutego 2002 r.

⁽³⁾ Decyzja C [2005] 4436 wersja końcowa, pomoc państwa nr C 78-79-80/2001 (Dz.U. 2006, L 119, str. 12).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽⁵⁾ Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego (Dz.U. 2001, C 37, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2007 r. — Caisse Nationale des Caisses d'Épargne et de Prévoyance przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/07)

(2007/C 235/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse Nationale des Caisses d'Épargne et de Prévoyance (CNCEP) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: F. Sureau, D. Théophile, É. Renaudeau, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 2110 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2007 r. wydanej na podstawie art. 86 ust. 3 WE, dotyczącej specjalnych praw dystrybucji książeczek oszczędnościowych A oraz niebieskich książeczek oszczędnościowych zastrzeżonych dla Banque Postale, Caisses d'Épargne oraz Crédit Mutuel
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2007) 2110 wersja ostateczna z dnia 10 maja 2007 r. uznającej za niezgodne z art. 86 ust. 1 WE, w związku z art. 43 WE i 49 WE, przepisy francuskiego Code Monétaire et Financier (kodeksu monetarnego i finansowego) zastrzegające prawa specjalne do dystrybucji książeczek oszczędnościowych A oraz niebieskich książeczek oszczędnościowych dla trzech instytucji kredytowych, czyli Banque Postale, Caisses d'Épargne et de Prévoyance oraz Crédit Mutuel.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych w ten sposób, że Komisja nie przestrzegала prawa do obrony skarżącej i w ten sposób, że decyzja nie została uzasadniona.

Co do istoty skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przepisy, stwierdzając, że prawa specjalne do dystrybucji książeczek oszczędnościowych A oraz niebieskich książeczek oszczędnościowych same w sobie stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Zdaniem skarżącej Komisja popełniła błąd w ocenie, stwierdzając, że te prawa specjalne czynią w praktyce mniej atrakcyjnym korzystanie ze swobód wspólnotowych we Francji.

Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza prawo oraz obarczona jest błędami w ocenie przez to, że Komisja stwierdziła, iż prawa specjalne nie mogły być uzasadnione na podstawie art. 86 ust. 2 WE, oraz obarczona jest błędem w ocenie przez to, że Komisja stwierdziła, iż nie mogły być one uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, oceniając przedmiotowy przepis krajowy w świetle zasady swobody przepływu usług.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Metronia (METRONIA)

(Sprawa T-290/07)

(2007/C 235/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J.C. Plate)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Metronia, S. A. (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 maja 2007 r. w sprawie R 1315/2006-2 w zakresie w jakim oddała ona odwołanie na takiej podstawie, iż nie jest ono zgodne z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Metronia, S.A.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „METRONIA” dla towarów należących do klasy 9 i usług należących do klas 20, 28 i 41 — zgłoszenie nr 3 387 834

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny krajowy znak towarowy „METRO” dla towarów i usług należących, między innymi, do klas 9, 20, 28 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu, odrzucenie w całości wniosku o rejestrację

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie sprzeciwu i dopuszczenie wniosku o rejestrację

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr. 40/94

Strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w zakresie w jakim Izba Odwoławcza uznała, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do pozostających w konflikcie znaków towarowych, z uwagi na brak podobieństwa między rozpatrywanymi znakami.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla „win z Jerez” (klasa 33) poprzez nieuwzględnienie wniosku o rejestrację dla tych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2007 r. — Viñedos y Bodegas Principe Alfonso de Hohenlohe przeciwko OHIM

(Sprawa T-291/07)

(2007/C 235/34)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Viñedos y Bodegas Principe Alfonso de Hohenlohe, S.A. (Cenicero, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Lobato García-Miján i Diaz de Escauriaza)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: González Byass, S.A.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 29 maja 2007 r., mocą której oddalono odwołanie wniesione przez González Byass, S.A od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 6 lipca 2006 r., mocą której uwzględniono sprzeciw wniesiony przez skarżącą wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego ALFONSO.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: González Byass, S.A

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALFONSO” (zgłoszenie nr 3.398.278) dla towarów z klas 30 (ocet), 32 (wody mineralne i gazowane i inne napoje bezalkoholowe; napoje owocowe i soki owocowe; syropy i inne preparaty do produkcji napoi) i 33 (wina z Jerez)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowne, wspólnotowy i krajowy, znaki towarowe „PRINCIPE ALFONSO” dla towarów z klasy 33

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Stepek przeciwko OHIM (GOLF-FASHION MASTERS THE CHOICE TO WIN)

(Sprawa T-294/07)

(2007/C 235/35)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: M. Wilhelm Stepek (Stadl-Paura, Austria) (przedstawiciele: adwokaci H. Heigl, W. Berger i G. Lehner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą było również: The Masters Golf Company Ltd.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie R 95/2007-1 została wydana niesłusznie,
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie R 95/2007-1
- obciążenie The Masters Golf Company Ltd. kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „GOLF-FASHION MASTERS THE CHOICE TO WIN” dla towarów z klas 3, 9, 12, 18, 24, 25 i 28 (zgłoszenie nr 3 136 041)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: The Masters Golf Company Ltd.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny krajowy znak towarowy „The Master” dla towarów z klasy 25 i graficzny znak towarowy „The Masters GOLF COMPANY” (wspólnotowy znak towarowy nr 1 582 535) dla towarów z klas 12, 25 i 28.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia dla towarów z klas 12, 25 i 28

Decyzja Izby Odwoławczej: zakończenie postępowania odwoławczego i stwierdzenie niedopuszczalności odwołania

Podniesione zarzuty: bezprawność decyzji o niedopuszczalności i obciążeniu The Masters Golf Company Ltd.

(nr 1.436.897), dla towarów należących, między innymi, do klasy 19, w stosunku do których wniesiono sprzeciw

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia dla towarów z klasy 19

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, w zakresie w jakim pozostające ze sobą w konflikcie znaki towarowe różnią się od siebie pod względem fonetycznym i graficznym

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Vitro Corporativo przeciwko OHIM — VKR Holding (Vitro)

(Sprawa T-295/07)

(2007/C 235/36)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Vitro Corporativo, S.A. de C.V. (przedstawiciel: adwokat J. Botella Reyna)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: VKR Holding A/S

Żądania strony skarżącej

— wydanie orzeczenia zezwalającego na rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 2.669.497 dla oznaczenia towarów z klasy 19

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Vitro” dla towarów i usług należących do klas 1, 7, 8, 9, 12, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 27, 30, 35, 39, 40, 41, 41, 42 i 43 (zgłoszenie nr 2.669.497)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: VKR Holding A/S

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowne znaki towarowe „VITRAL”: wspólnotowy (nr 651.745); duński (nr 1956 1415 VR); niemiecki (nr 725.452); i brytyjski

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Korsch przeciwko OHIM (PharmaCheck)

(Sprawa T-296/07)

(2007/C 235/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Korsch AG (Berlin, Niemcy) (Przedstawiciel: J. Grzam, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 czerwca 2007 r. w sprawie R 358/2007-4 dotyczącej słownego znaku towarowego „PharmaCheck” (zgłoszenie nr 5 310 214),

— obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem i postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PharmaCheck” dla towarów z klasy 9 (zgłoszenie nr 5 310 214).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2007 r. — TridonicAtco przeciwko OHIM (Intelligent Voltage Guard)

(Sprawa T-297/07)

(2007/C 235/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TridonicAtco GmbH & Co KG (Dornbirn, Austria) (przedstawiciel: adwokat L. Wiltschek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 31 maja 2007 r. (odwołanie R 108/2007-2) w ten sposób, że ochrona na poziomie wspólnotowym winna zostać przyznana międzynarodowemu słowno-graficznemu znakowi towarowemu nr 874 778 „Intelligent Voltage Guard”;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Intelligent Voltage Guard” dla towarów z klas 9 i 11 (rejestracja międzynarodowa nr W 874 778).

Decyzja eksperta: odrzucenie wniosku o rejestrację

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ znak towarowy „Intelligent Voltage Guard” ma charakter odróżniający,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-298/07)

(2007/C 235/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty Komisji z dnia 22 maja 2007 r. nr 04980, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach, mającej za przedmiot płatności Komisji różniące się od kwoty wnioskowanej; DOCUP Ob. 2 „Lazio” 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2DO 009);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji z dnia 25 maja 2007 r. nr 05108, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach, mającej za przedmiot poświadczenie i deklarację wydatków pośrednich i wniosek o płatność; DOCUP Veneto Ob. 2 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2DO 005);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji z dnia 4 czerwca 2007 r. nr 05452 Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach, mającej za przedmiot płatności Komisji różniące się od kwoty wnioskowanej; DOCUP Piemonte 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2DO 007);
- stwierdzenie nieważności noty Komisji z dnia 8 czerwca 2007 r. nr 05665 Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach, mającej za przedmiot płatności Komisji różniące się od kwoty wnioskowanej; Regionalny Program Operacyjny „Campania” 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 1PO 007);
- oraz stwierdzenie nieważności wszelkich aktów z tymi notami związanych lub poprzedzających je, a w konsekwencji obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004 r., str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-300/07)

(2007/C 235/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Informatyki Komisji o odrzuceniu oferty skarżącej złożonej w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w ramach otwartej procedury ENTR/05/078 — TWOJA EUROPA część 1 (prace edytorskie i tłumaczeniowe) na zarządzanie i utrzymanie portalu „Twoja Europa” (Dz.U. 2006/S 143-153057), doręczonej skarżącej pismem z dnia 21 maja 2007 r. („decyzja w sprawie części 1”) i o udzieleniu zamówienia zakwalifikowanemu oferentowi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (DIGFIT) o odrzuceniu oferty skarżącej złożonej w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w ramach otwartej procedury ENTR/05/078 — TWOJA EUROPA część 2 (zarządzanie i infrastruktura) na zarządzanie i utrzymanie portalu „Twoja Europa” (Dz.U. 2006/S 143-153057), doręczonej skarżącej pismem z dnia 13 lipca 2007 r. („decyzja w sprawie części 2”) i o udzieleniu zamówienia zakwalifikowanemu oferentowi;
- zasądzenie od Komisji, tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w związku z przedmiotową procedurą przetargową, kwoty 1 125 000 EUR za część 1 i kwoty 825 000 EUR za część 2;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów postępowania związanych z niniejszą skargą, nawet w przypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżącą podnosi, że w ramach procedury udzielania zamówień ENTR/05/078 — TWOJA EUROPA część 1 (prace edytorskie i tłumaczeniowe) na zarządzanie i utrzymanie portalu „Twoja Europa” (Dz.U. 2006/S 143-153057) i ENTR/05/078 — TWOJA EUROPA część 2 (zarządzanie i infrastruktura) na zarządzanie i utrzymanie portalu „Twoja Europa” (Dz.U. 2006/S 143-153057), instytucja zamawiająca, tj. Dyrekcja Generalna DIGIT Komisji Europejskiej, nie dopełniła obowiązków wynikających z rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ oraz dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾, jak również nie przestrzegła zasad przejrzystości i równości traktowania.

Ponadto skarżącą podnosi, że instytucja zamawiająca dopuściła się kilku oczywistych błędów w ocenie, które doprowadziły do odrzucenia oferty. Ponadto instytucja zamawiająca naruszyła jej zdaniem obowiązek uzasadnienia decyzji oraz w szczególności obowiązek powiadomienia skarżącej o względnych przewagach zakwalifikowanego oferenta.

Skarżącą wnoszą zatem o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej o odrzuceniu jej oferty oraz udzieleniu zamówienia zakwalifikowanemu oferentowi, a także o obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania z niniejszej skargi, nawet w przypadku jej oddalenia. Subsydiarnie, na wypadek, gdyby na dzień wydania wyroku zamówienie zostało już wykonane, skarżącą wnoszą o zasądzenie rekompensaty finansowej (odszkodowania) w kwocie 1 125 000 EUR za część 1 i kwoty 825 000 EUR za część 2, zgodnie z art. 235 i 288 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134 str. 114).

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Motopress przeciwko OHIM — Sony Computer Entertainment Europe (BUZZ!)

(Sprawa T-302/07)

(2007/C 235/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Motopress Werbe- und Verlagsgesellschaft mbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat L. Wiltschek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą było również: Sony Computer Entertainment Europe Limited

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie R 1468/2006-2 celem uwzględnienia sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia znaku towarowego nr 4 441 044,

- posiłkowo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego celem ponownego rozpoznania,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Sony Computer Entertainment Europe Limited.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „BUZZ!” dla towarów i usług z klas 9, 16, 28 i 41 (zgłoszenie nr 4 441 044)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: austriacki słowny znak towarowy „BUZZ!” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ z uwagi na brak uwzględnienia dowodu istnienia podnoszonego w sprzeciwie znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2007 r. — Nölle przeciwko OHIM — Viña Carta Vieja (Puzzle)

(Sprawa T-303/07)

(2007/C 235/42)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nölle (Rheinberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Reinartz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Viña Carta Vieja S.A.

Żądania strony skarżącej

- odrzucenie w całości sprzeciwu wniesionego w dniu 24 lutego 2005 r. wobec zgłoszenia do rejestracji znaku towarowego skarżącej z dnia 20 lutego 2004 r. (słowny znak towa-

rowy „Puzzle”), poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 5 czerwca 2007 r. w sprawie R 911/2006-2, a także decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 29 czerwca 2006 r. o nr B 802 340;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami ewentualnej interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Puzzle” dla towarów z klasy 33 (zgłoszenie nr 3 674 561).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Viña Carta Vieja S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: W szczególności słowny znak towarowy „MONKEY PUZZLE” dla towarów z klasy 33 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 238 144).

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw w odniesieniu do towarów z klasy 32.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, jako że brak jest prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2007 r. — Calzaturificio Frau przeciwko OHIM — Camper

(Sprawa T-304/07)

(2007/C 235/43)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Calzaturificio Frau S.p.A. (San Giovanni Ilarione VR, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Rizzoli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Camper S.L.

Żądania strony skarżącej

- uznanie niniejszej skargi wraz z załącznikami za niedopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej (pkt 1, 2 i 3 rozstrzygnięcia) w zakresie, w jakim uchylono w niej zakwestionowaną decyzję, odrzucono zgłoszenie w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów i obciążono zgłaszającego kosztami poniesionymi przez wnoszącego sprzeciw w postępowaniu w sprawie sprzeciwu oraz w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy składający się z czarnego łuku pochylonego w prawą stronę (zgłoszenie nr 3.388.097) dla towarów z klas 18 i 25.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Camper S.L.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Trójwymiarowy krajowy hiszpański znak towarowy przedstawiający kształt buta dla towarów z klasy 25, seria graficznych krajowych angielskich znaków towarowych, które przedstawiają pochylone łuki o różnym kształcie, dla towarów z klasy 25, a także dwa graficzne wspólnotowe znaki towarowe, również w postaci łuku, dla towarów z klasy 18.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz naruszenie art. 73 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Hansgrohe AG. przeciwko OHIM

(Sprawa T-307/07)

(2007/C 235/44)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hansgrohe AG (Schiltach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Weidert i J. Zehnsdorf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM wydanej w dniu 31 maja 2007 r. w sprawie R 1281/2006-1 dotyczącej zgłoszenia nr 4 869 319 wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „AIRSHOWER” dla towarów z klasy 11 (zgłoszenie nr 4 869 319)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, że zgłoszone oznaczenie posiada charakter odróżniający i nie ma charakteru opisowego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2007 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji

(Sprawa T-309/07)

(2007/C 235/45)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, M. de Grave i Y. de Vries, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji 2007/395 ze względu na fakt, że Komisja uznała w tej decyzji, iż zatwierdzenie przez nią niderlandzkich przepisów dotyczących zastosowań krótkołańcuchowych chlorowanych parafin, które nie są wymienione w dyrektywie 2002/45/WE jest konieczne, zgodnie z art. 95 ust. 6 WE, do utrzymania tych przepisów w mocy.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione zarzuty i argumenty są analogiczne do zarzutów i argumentów podniesionych w sprawie T-234/04 Niderlandy przeciwko Komisji (pierwotnie opatrzonej numerem C-103/04) ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004 C 94, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2007 r. — Cemex UK Cement przeciwko Komisji**(Sprawa T-313/07)**

(2007/C 235/46)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Cemex UK Cement Ltd (Thorpe, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Tromans, C. Thomann, adwokaci, S. Wyatt, QC i S. Taylor, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2007 r., notyfikowanej skarżącej oraz otrzymanej w dniu 21 czerwca 2007 r., oddalającej skargę wniesioną przez Cemex UK Cement Limited w sprawie krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 12 czerwca 2007 r., otrzymanym przez skarżącą w dniu 21 czerwca 2007 r., oddalającej skargę wniesioną przez Cemex UK Cement Limited w sprawie krajowego planu rozdzielania w ramach II fazy systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych Unii Europejskiej, notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

W swej skardze do Komisji Cemex UK Cement Limited utrzymywała, że zmniejszenie przydziałów w ramach powyższego krajowego planu rozdzielania w odniesieniu do fabryki skarżącej w miejscowości Rugby oraz jednoczesne przyznanie zbyt dużych przydziałów w odniesieniu do zakładów eksploatowanych przez jej konkurentów stanowiło niezgodną z prawem pomoc państwa, która:

- (a) jest dyskryminująca w stosunku do fabryki w Rugby ponieważ nie uwzględniła w sposób wystarczający okresu potrzebnego na rozruch tej fabryki oraz opiera przydział dla

tej fabryki na okresie emisji, który nie jest reprezentatywny, o czym władze Zjednoczonego Królestwa były poinformowane;

- (b) narusza prawo przedsiębiorczości Cemex Espana S.A. — spółki matki spółki skarżącej.

Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja popełniła błąd nie dostrzegając, że pomoc powstała z zastosowania „reguły pierwszego roku” jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i nie wszczy-nając w związku z tym procedury zgodnie z art. 88 ust. 2 WE. Skarżąca uważa zatem, że Komisja błędnie ustaliła, że metoda rozdzielania przydziałów zastosowana przez Zjednoczone Królestwo w stosunku do fabryki w Rugby była niedyskryminacyjna oraz zgodna z wytycznymi Komisji.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2007 r. — Simala-grimm Filmproduktion przeciwko Komisji i EACEA**(Sprawa T-314/07)**

(2007/C 235/47)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Simala-grimm Filmproduktion GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Reich i D. Sharma)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich i Agencja Wykonawcza do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie noty debetowej nr 3240905584 z dnia 20 czerwca 2007 r.,
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca i Komisja zawarły w 1998 r. umowę o w sprawie wspierania komputerowo animowanej serii w ramach programu MEDIA II — Rozwój i dystrybucja ⁽¹⁾. Pismem z dnia 20 czerwca 2007 r. EACEA zażądała od skarżącej zwrotu całości wypłaconej w ramach tej umowy kwoty. W niniejszej skardze skarżąca kwestionuje tę decyzję.

Przed wszystkim skarżąca podnosi, że EACEA nie była formalnie właściwa w zakresie wydania tej decyzji, ponieważ kompetencja ta przysługuje wciąż Komisji.

Ponadto skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem z uwagi na naruszenie obowiązku uzasadnienia aktów wydawanych przez organy w rozumieniu art. 256 WE.

Dodatkowo naruszono przysługujące skarżącej prawo do obrony, ponieważ jej wniosek o uzyskanie dostępu do akt sprawy został odrzucony i w konsekwencji nie mogła ona stwierdzić, jaki czyn stanowił podstawę żądania zwrotu.

Skarżąca podnosi również, że umowa w sprawie wspierania nie została skutecznie wypowiedziana oraz że nie zostały spełnione wymogi wypowiedzenia. W tym kontekście stwierdza ona między innymi, że wypowiedzenie tej umowy, jak również żądanie zwrotu wypłaconych kwot stanowi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Decyzja Rady 95/563/WE z dnia 10 lipca 1995 r. w sprawie wprowadzania w życie programu zachęcającego do rozwijania i dystrybucji europejskich utworów audiowizualnych (MEDIA II — rozwój i dystrybucja) (1996-2000) (Dz.U. L 321, str. 25).

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2007 r. — Grohe przeciwko OHIM — Compañía Roca Radiadores (ALIRA)

(Sprawa T-315/07)

(2007/C 235/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grohe AG (Hemer, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Lensing-Kramer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Compañía Roca Radiadores, S. A.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie R 850/2006-4;
- ewentualne stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej występowanie podobieństwa między towarami „Küchenhähnen” i „gusseiserne Badewannen”, a zatem występowanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących oznaczeń;
- ewentualne stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej występowanie podobieństwa fonetycznego między zarejestrowanym znakiem towarowym a znakiem, na którym oparty jest sprzeciw, w Hiszpanii, a zatem występowanie

prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących oznaczeń;

- ewentualne stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w niej brak powszechnej znajomości nazwy AKIRA w odniesieniu do japońskiego komiksu w Hiszpanii, oraz występowanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących oznaczeń;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Grohe AG.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ALIRA” dla towarów z klasy 11 (zgłoszenie nr 2 766 640).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Compañía Roca Radiadores, S. A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „AKIRA” dla towarów z klasy 11 (zgłoszenie nr 2 045 604).

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odmowa rejestracji.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 (¹), jako że brak jest prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących oznaczeń.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2007 r. — Commercy przeciwko OHIM — easyGroup IP Licensing (easyHotel)

(Sprawa T-316/07)

(2007/C 235/49)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Commercy AG (Weimar, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Jaschke)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: easyGroup IP Licensing Limited

Żądania strony skarżącej

— unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 866 706 „easyHotel”

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „easyHotel” dla towarów i usług z klas 16, 25, 32, 33, 35, 36, 39, 41 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 866 706)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: easyGroup IP Licensing Limited

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Bettina Breitenbücher, Sozietät Kübler

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: niemiecki słowny znak towarowy „EASYHOTEL” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 (nr 30 043 724)

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania w sprawie R 1295/2006-2

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ jako że dokonano zbyt ścisłej wykładni tego przepisu. Z uwagi na identyczność oznaczeń istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia, mimo iż towary i usługi wykazują bardziej odległe podobieństwo

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyznaczenie sędziego zastępującego Prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zarządzanie środków tymczasowych

(2007/C 235/50)

W dniu 19 września 2007 r., zgodnie z art. 3 ust. 4 decyzji 2004/752 i art. 106 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, Sąd postanowił, że w okresie od dnia 1 października 2007 r. do dnia 30 września 2008 r. sędzia S. Van Raepenbusch, prezes drugiej izby, zastępować będzie Prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zarządzanie środków tymczasowych w razie nieobecności Prezesa lub niemożności uczestniczenia przez niego w obradach.

Kryteria przydziału spraw do izb

(2007/C 235/51)

W dniu 19 września 2007 r., zgodnie z art. 4 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 12 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, Sąd postanowił utrzymać do dnia 30 września 2008 r. następujące zasady przydziału spraw do izb:

- izbie pierwszej podlegać będą wszystkie sprawy z wyjątkiem spraw dotyczących w głównej mierze zatrudnienia, oceny/awansu i zakończeniem służby, które podlegać będą drugiej izbie;
- pewna liczba spraw będzie przydzielana trzeciej izbie, bez względu to, z jakiej są dziedziny, w sposób automatyczny, z częstotliwością określoną podczas zebrania Sądu w pełnym składzie;
- od powyższych zasad podziału odstąpić można ze względu na powiązanie spraw, a także w celu równomiernego rozłożenia i rozsądnego zróżnicowania pracy w ramach Sądu.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-84/06)

(2007/C 235/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego z dnia 20 czerwca 2005 r., złożony do Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w razie Choroby WE w dniu 21 czerwca 2005 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności zestawienia kwot podlegających zwrotowi z dnia 18 lipca 2005 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności milczącej decyzji organu powołującego, oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu grudnia 2005 r.;
- zasądzenie od pozwanej, w ramach zwrotu poniesionych przez skarżącego kosztów leczenia w 100 %, o co skarżący wniósł do Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w razie Choroby w dniu 20 czerwca 2005 r., względnie tytułem odszkodowania za szkody poniesionej przez skarżącego w związku z bezprawnym działaniem pozwanej, zapłaty na rzecz skarżącego różnicy pomiędzy poniesionym przez niego wydatkiem a uzyskaną przez niego kwotą zwrotu, to znaczy kwoty 89,56 EUR, względnie innej, niższej bądź wyższej, którą sąd uzna za słuszną, na jednej bądź na obydwu przywołanych podstawach;
- zasądzenie od pozwanej corocznie kapitalizowanych odsetek za zwłokę w wysokości 10 % rocznie od kwoty 89,56 EUR, względnie innej, wyższej bądź niższej, którą Sąd uzna za słuszną w ramach 100-procentowego zwrotu kosztów leczenia, od dnia 21 czerwca 2005 r. od dnia rzeczywistego zwrotu kosztów, bądź kapitalizowanych w sposób i od dnia, który Sąd uzna za słuszny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy następujące zarzuty:

- 1) Całkowity brak uzasadnienia, również ze względu na całkowity brak oceny, w związku z czym niezrozumiałe jest dlaczego Wspólnota nie przyznała skarżącemu 100-procentowego, lecz jedynie częściowy zwrot kosztów leczenia. Jest przy tym oczywiste, że administracja nie dokonała stosownej oceny procesu, który doprowadził w dniu 20 czerwca 2005 r. do złożenia przez skarżącego wniosku, w razie potrzeby — w świetle wszystkich przedstawionych przez skarżącego dowodów;
- 2) Naruszenie prawa, ponieważ w związku ze stanem zdrowia skarżącego, na podstawie art. 72 regulaminu pracowniczego, przysługiwało mu prawo do 100-procentowego zwrotu kosztów leczenia;
- 3) Naruszenie obowiązku starannego działania i zasady dobrej administracji, ponieważ z całokształtu okoliczności wynika, że pozwana nie uwzględniła w należyty sposób interesów skarżącego i dopuściła się szeregu związanych ze sobą czynności oraz do powstania faktów, które ze względu na ich kwalifikowaną niezgodność z prawem oraz znaczny okres, w którym występowały, stanowią naruszenie tego obowiązku i tej zasady, przy czym zasada dobrej administracji wynika z art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2007 r. — Sandor przeciwko Komisji

(Sprawa F-69/07)

(2007/C 235/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Virag Sandor (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ustalających warunki zatrudnienia skarżącej w charakterze pracownika kontraktowego w zakresie w jakim przewidują z jednej strony zastosowanie zastrzeżenia, o którym stanowi art. 100 warunków zatrudnienia innych pracowników (zwanym dalej „warunkami zatrudnienia”) oraz art. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), a z drugiej strony przewidują czas trwania umowy na okres od dnia 16 września 2006 r. do dnia 15 września 2009 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, po tym jak pracowała dla Komisji od dnia 1 maja 2001 r. do dnia 15 września 2006 r. jako członek personelu miejscowego i pomocniczego na podstawie 14 różnych następujących po sobie umów o pracę na czas określony, zatrudniona została w charakterze pracownika kontraktowego na okres od dnia 16 września 2006 r. do dnia 15 września 2009 r. Po stwierdzeniu w trakcie badania lekarskiego poprzedzającego zatrudnienie, że skarżąca jest chora, organ upoważniony do zawierania umów zastosował zastrzeżenie, o którym stanowi art. 100 warunków zatrudnienia i art. 1 załącznika VIII regulaminu pracowniczego.

Na poparcie swej skargi, skarżąca podnosi, że ograniczając czas trwania umowy pracownika kontraktowego, Komisja naruszyła zasadę stabilności zatrudnienia wynikającą z ogólnych zasad prawa dotyczących ochrony pracowników. Jeżeli okaże się to konieczne, przywołuje ona niezgodność z prawem art. 88 warunków zatrudnienia.

Ponadto skarżąca twierdzi, że klauzula zastrzegająca niedopuszczenie do skorzystania ze świadczeń z zakresu inwalidztwa i śmierci narusza zakres art. 100 warunków zatrudnienia, ponieważ administracja narzuca jej nowy okres wykluczenia wynoszący 5 lat choć pracuje ona w Komisji od dnia 1 maja 2001 r.. Jeżeli okaże się to konieczne przywołuje ona niezgodność z prawem art. 100 warunków zatrudnienia.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2007 r. — Doktor przeciwko Radzie

(Sprawa F-73/07)

(2007/C 235/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Frantisek Doktor (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: S. Rodrigues, R. Albelice i Ch. Bernard-Glanz, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Rady z dnia 24 października 2006 r. o rozwiązaniu umowy ze skarżącym na koniec okresu próbnego wraz z decyzją z dnia 16 maja 2007 r. o oddaleniu zażalenia wniesionego przez skarżącego;
- wskazanie organowi powołującemu skutków, jakie pociąga za sobą stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, a w szczególności możliwości odbycia drugiego okresu próbnego w innej służbie lub przedłużenie okresu próbnego wraz z przeniesieniem na stanowisko niezwiązane z odpowiedzialnością kierownika wydziału, na zakończenie którego dokonana zostanie ponowna ocena kwalifikacji skarżącego;

- zobowiązanie pozwanej do naprawienia poniesionej szkody, zarówno z punktu widzenia zawodowego i finansowego (nawiązanie do wynagrodzenia i dodatków jakie skarżący otrzymałby od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia przywrócenia do pracy wskutek stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji) jak i doznanej krzywdy (nawiązanie do przykładowej kwoty 50 000 EUR);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi cztery zarzuty, z których pierwszy oparty jest na naruszeniu art. 34 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, obowiązku starannego działania i zasady dobrej administracji. W szczególności jego okres próbny odbył się w nietypowych warunkach i w sposób sprzeczny z wewnętrznymi normami proceduralnymi.

Drugi zarzut oparty jest na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, ponieważ decyzja o rozwiązaniu umowy nie zawierała wyjaśnień i zawierała sprzeczne i mniej korzystne zapisy niż te zawarte w pierwszym sprawozdaniu na zakończenie okresu próbnego.

W trzecim zarzucie skarżący twierdzi, że decyzja o zwolnieniu jest nieproporcjonalna i dotknięta oczywistym błędem w ocenie, ponieważ z jednej strony nie uwzględnia rezultatów określonych testów osobowościowych i że z drugiej strony ocena negatywna jako kierownika wydziału, nawet gdyby uznać ją za uzasadnioną, powinna prowadzić jedynie do przeniesienia na stanowisko bez takiej odpowiedzialności.

W czwartym zarzucie skarżący podnosi naruszenie prawa do obrony i zasady równego traktowania, ponieważ decyzja o zwolnieniu podjęta została w oparciu o sprawozdania przyjęte bez jego uprzedniego wysłuchania, z których ostatnie zakończone zostało z naruszeniem obowiązujących norm proceduralnych.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2007 r. — Brown i Volpato przeciwko Komisji

(Sprawa F-75/07)

(2007/C 235/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Colin Brown (Bruksela, Belgia) i Alberto Volpato (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: B. Cortese i C. Cortese, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich opublikowanej w Informations administratives nr 55-2006 z dnia 17 listopada 2006 r., ponieważ zostali w niej awansowani do grupy AD 9 stopień 1 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r.;
- stwierdzenie nieważności w razie potrzeby decyzji Komisji z dnia 23 kwietnia 2007 r. jako oddalających zażalenia wniesione przez skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnicy Komisji, kwestionują decyzję o ich awansie w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r. do grupy AD 9, nowej grupy, dodanej od dnia 1 maja 2004 r. między grupę AD8 (poprzednio A7) i AD10 (poprzednio A6). Twierdzą, że powinni być awansowani nie do grupy AD 9 lecz do grupy AD10, podobnie jak uczyniono to w ramach postępowania w sprawie awansu za 2004 r. w stosunku do urzędników, którzy, jak skarżący, w dniu 30 kwietnia 2004 r. zaszeregowani byli w grupie A7 i mieli prawo awansu do wyższej grupy A6.

Skarżący podnoszą zarzuty podobne do zarzutu pierwszego i trzeciego w sprawie F-105/06 (¹).

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2006, str. 45.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2007 r. — Birkhoff przeciwko Komisji

(Sprawa F-76/07)

(2007/C 235/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gerard Birkhoff (Weitau, Niemcy) (przedstawiciel: K. Hösgen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego (nr R/16/07) z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie zażalenia wniesionego przez skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, emerytowany urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, ma na utrzymaniu córkę, która cierpi na porażenie poprzeczne i z tego powodu wymaga wózka inwalidzkiego. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez skarżącego poprzedni wózek stał się bezużyteczny w wyniku złamania spowodowanego przez blokadę. Skarżący wniósł o przejęcie kosztów nabycia nowego wózka inwalidzkiego. Wniosek ten Komisja oddaliła.

Skarżący podnosi naruszenie jego praw powołując się na art. 72 i 110 regulaminu urzędników Wspólnot Europejskich w związku z pkt 4 lit. F) rozdziału XII załącznika I do wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia w razie choroby urzędników Wspólnot Europejskich.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2007 r. — Kurt-Wolfgang Braun-Neumann przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa F-79/07)**

(2007/C 235/57)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Kurt-Wolfgang Braun-Neumann (Merzig, Niemcy) (przedstawiciel: P. Ames, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego ze skutkiem wstecznym od dnia 1 sierpnia 2004 r. drugiej połowy renty rodzinnej po jego żonie Giseli Mandt, z domu Neumann, zmarłej w dniu 25 lipca 2004 r. wynoszącej za każdy miesiąc 1 670,84 EUR powiększonej o odsetki obliczone według stopy Europejskiego Banku Centralnego stosowanej do kredytu banku centralnego na koniec dnia powiększonego o 3 %,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski zobowiązał się do wypłaty Skarżącemu 50 % renty rodzinnej jako wdowcowi po p. Giseli Mandt, z domu Neumann. Skarżący domaga się całej renty rodzinnej.

Skarga dotyczy decyzji Parlamentu Europejskiego uwzględniającej drugie małżeństwo zmarłej, mimo iż orzeczenie z dnia 6 września 1995 r., mocą którego tribunal de première instance

de Namur orzekł rozwód w odniesieniu do pierwszego małżeństwa nie został uznany przez Bayerisches Oberstes Landesgericht w postanowieniu z dnia 11 października 1999 r. Skarżący podnosi zatem, że jest jedynym „żyjącym małżonkiem” ponieważ drugie małżeństwo, jakie zawarła jego małżonka z p. Wolfgangiem Mandtem nie było małżeństwem ważnie zawartym.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Economidis przeciwko Komisji**(Sprawa F-80/07)**

(2007/C 235/58)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Ioannis Economidis (Woluwé-St-Etienne, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i E. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej reorganizacji dyrekcji generalnej RTD w zakresie, w jakim dotyczy ona obsadzenia w szczególności stanowisk kierowników wydziałów F.1 „Aspekty horyzontalne i koordynacja” i F.5 „Biotechnologia zdrowia”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W październiku 2006 r., w ramach reorganizacji DG RTD, Komisja powołała panów H i X na stanowiska kierowników wydziałów F.1 i F.5. Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2006 r. wydanym w sprawie F-122/05 Economidis przeciwko Komisji (!) Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 23 grudnia 2004 r. dotyczącej powołania pana H. na stanowisko kierownika wydziału „Biotechnologia i genomika stosowana”, będącego jednym z wydziałów tejże DG sprzed reorganizacji.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi po pierwsze naruszenie art. 233 WE, w zakresie, w jakim ze względu na reorganizację tej DG Komisja twierdzi, że wykonanie przez nią wyroku z dnia 14 grudnia 2006 r. jest niemożliwe. Zdaniem skarżącego, jako że stwierdzona została nieważność decyzji z dnia 23 grudnia 2004 r. pan H. nie mógł być zostać ponownie powołany na kierownika wydziału w ramach reorganizacji odnośnej DG.

Ponadto skarżący podnosi, że zachodzi jedna z dwóch ewentualności: albo wydział „Biotechnologia i genomika stosowania” wciąż istnieje, tyle tylko, że pod inną nazwą i realizuje na nowo określone zadania, albo też wydział ten został zlikwidowany. W pierwszym przypadku administracja ma obowiązek wykonania wyroku z dnia 14 grudnia; w drugim — administracja powinna była wszcząć procedurę w sprawie obsadzenia stanowisk kierowników wydziałów, które miała objąć reorganizacja i umożliwić skarżącemu złożenie swojej kandydatury. Nie przeprowadzając procedury w sprawie obsadzenia stanowiska pozwana naruszyła art. 4, 7, 27 i 29 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz zasadę przewidywalności kariery.

(¹) Dz.U. C 331 z 30.12.2006, str. 47.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2007 r. — Dittert przeciwko Komisji

(Sprawa F-82/07)

(2007/C 235/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Daniel Dittert (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: B. Cortese i C. Cortese, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich o awansowaniu skarżącego do grupy AD9, a nie do grupy AD 10, w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r., potwierdzonej decyzją tej samej instytucji z dnia 23 kwietnia 2007 r. w sprawie oddalenia zażalenia nr R/132/07 skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji powołany na czas nieokreślony, po awansie do dawnej grupy zaszerogowanie A7 ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2002 r. miał prawo awansu z dniem 30 kwietnia 2004 r. do grupy A6. W dniu 1 maja 2004 r. organ powołujący zastąpił grupę A7 w aktach osobowych skarżącego nową grupą A*8 podając jako przyczynę zmiany „reformę ścieżki kariery z dnia 1 maja 2004 r.” W następstwie tego, grupa A*8 przekwalifikowana została na grupę AD 8 ze skutkiem od dnia 1 maja 2006 r.

Skarżący podnosi, że zarówno urzędnicy awansowani w 2004 r. jak i ci w 2005 lub 2006 z dawnej grupy A7, awansowani byli

po wejściu w życie zmian do regulaminu pracowniczego, jedni powołani zostali jednak do grup A*10/AD 10, a inni, w tym skarżący, powołani zostali do grupy A*9/AD9. Skarżący podnosi naruszenie zasad równego traktowania i ekspektatywy rozwoju ścieżki kariery.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Zangerl-Posselt przeciwko Komisji

(Sprawa F-83/07)

(2007/C 235/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brigitte Zangerl-Posselt (Saarbrücken, Niemcy) (przedstawiciel: S. Paulmann, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO/AST/27/06 [asystencji (AST1) języka niemieckiego], przekazanej pismem EPSO z dnia 18 czerwca 2007 r. i potwierdzonej pismem z dnia 25 lipca 2007 r., o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminów praktycznych i ustnych w tym konkursie;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja konkursowa konkursu EPSO/AST/27/06 [asystencji (AST1) do zadań sekretarskich z językiem niemieckim] nie dopuściła skarżącej do udziału w egzaminach praktycznych i ustnych z uwagi na brak wymaganego dyplomu (Abitur).

Skarżąca twierdzi, że dyplom (Realschulabschluss) jest zgodny z wymogami części A pkt II.1 lit. ii) ogłoszenia o konkursie. Podnosi ona, że klasyfikacja dyplomów zarówno w Niemczech jak i na szczeblu europejskim, opiera się na Międzynarodowej Standardowej Klasyfikacji Edukacji z 1997 r. (ISCED) ustalonej przez UNESCO, której terminologia została również przejęta w ogłoszeniu o konkursie. Realschulabschluss wchodzi tym samym w zakres dyplomów poświadczających ukończenie cyklu nauczania poziomu szkoły średniej (poziom 2 ISCED) i otwiera dostęp do kształcenia po szkole średniej (poziom 4 ISCED).

Skarżąca twierdzi ponadto, że decyzja pozwanej jest oparta na niewystarczającym i błędnym uzasadnieniu.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2007 r. — Islamaj przeciwko Komisji**(Sprawa F-84/07)**

(2007/C 235/61)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Agim Islamaj (Grimbergen, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 2 decyzji Komisji dotyczącej postępowania w sprawie awansu urzędników wynagradzanych z pozycji budżetu ogólnego „Badania” (tak w wersji z dnia 16 czerwca 2004 r., jak również w wersji z dnia 20 lipca 2005 r.);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o anulowaniu 38,5 punktów dla celów awansu z dorobku punktowego skarżącego, które skarżący uzbierał w okresie wykonywania pracy w charakterze członka personelu tymczasowego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszeręgowania AST 5 w ramach

postępowania w sprawie awansu za 2006 r., jak również, o ile istnieje taka potrzeba, decyzji o oddaleniu jego odwołania do komitetu ds. awansu, mającego na celu ponowne ustalenie jego dorobku punktowego;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, zatrudniony przez Komisję w dniu 1 maja 2000 r. w charakterze członka personelu tymczasowego we Wspólnym Centrum Badawczym w Isprze (Włochy), został powołany na urzędnika w tymże centrum ze skutkiem od dnia 16 kwietnia 2004 r. W dniu 16 kwietnia 2005 r. skarżący został przeniesiony do Dyrekcji Generalnej „Handel”. Pismem z dnia 16 czerwca 2006 r. skarżący został poinformowany, że punkty dla celów awansu, które uzbierał w okresie zatrudnienia w charakterze członka personelu tymczasowego, zostały anulowane na podstawie pierwszej zaskarżonej decyzji, ponieważ został przeniesiony na stanowisko finansowane z pozycji budżetu ogólnego „Eksplatacja” przed upływem okresu dwóch lat liczonego od momentu powołania go na urzędnika w okresie próbnym na stanowisko finansowane z pozycji „Badania” tego budżetu

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi zarzuty bardzo podobne do zarzutów podniesionych w sprawie F-33/07 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007 r., str. 26.